

**Noves formes d'opressió, noves formes de rebel·lió, a través de la narrativa valenciana
(Totes les cançons parlen de tu i Primavera encesa)**

Anna Esteve
Universitat d'Alacant

1. Introducció

Potser no estem acostumats a llegir títols com el que precedeix aquesta breu reflexió i que respon, al seu torn, a un curs coordinat pel professor Enric Balaguer que tingué lloc a la Seu Universitària de La Nucia de la Universitat d'Alacant a finals del 2015. El títol complet —"la societat valenciana dels nostres dies: repàs a la creació artística actual (narrativa)"— explicita un valor de la literatura que no sempre tenim en consideració: la capacitat que té d'abastar i expressar els significats que van més enllà de la percepció més immediata, i més superficial, de la realitat. Allò que s'amaga sota l'aparença i l'epidermis d'uns fets que s'acceleren i gairebé s'esvaeixen devorats o camuflats per l'allau d'informacions, d'estímuls, d'activitats que ens atordeix i col·lapsen el nostre dia a dia. Ens ofereix, doncs, un recer, més assossegat, des del qual pair i entendre el que passa al nostre voltant.

En una societat tan canviant i frenètica com l'actual, sense gaire tribunes de reflexió i en la qual la figura de l'intel·lectual ha cedit els seu lloc als opinadors o tertulians, no hauríem de desdenyar el potencial que ofereix la literatura per a la comprensió del nostre món, de la realitat de què formem part, precisament perquè la literatura ens obliga a aturar-nos-hi; genera interrogants sobre aquest món, dubtes, reflexió, finestres per on abocar-nos a l'ambigüitat i la incertesa de la nostra existència. Per això, una de les obligacions de l'educació literària és la de guiar l'alumnat perquè pugua reconèixer la dimensió ideològica de la literatura i integrar-la en la seua realitat com una altra forma de coneixement, de manera que s'arribe a inferir que la bona interpretació del fet literari sens dubte encamina envers una millor (més crítica, més completa, més oberta i més complexa) lectura de la realitat; és, al capdavant, la tant preuada formació d'un esperit crític.

El saber que es desprén de la literatura no és un coneixement arbitrari sinó una forma de construir un espai psicològic, d'ubicar-se en el conjunt de referències socials i d'entendre processos històrics i ideològics. Àlex Broch (2007) parla de quatre raons de la literatura: estètica, referida a la reflexió sobre la forma literària i la creació; històrica, ja que esdevé un referent d'informació sobre un temps històric concret; nacional, per ser, en conjunt, la manifestació d'una col·lectivitat que ajuda a crear i difondre un imaginari, cohesiona i identifica el grup (potser a hores d'ara més difuminada, per la poca presència i valoració de la literatura en la vida pública i educativa); i epistemològica, ja que és consubstancial a l'ésser humà i ens ajuda a conèixer de què estem fets els homes, com som i com funcionem; en resum, la nostra naturalesa.

Els escriptors valencians ja fa temps que miren el present per a bastir les seues narracions. Potser un dels pioners en aquest sentit va ser Ferran Torrent durant la dècada dels vuitanta —primer sota les formes de la novel·la negra, sovint en clau paròdica—, que és capaç d'explicar-nos les trames que mouen i transformen la societat valenciana de la transició ençà. A partir dels noranta, molts altres narradors s'han acarat amb aquesta realitat canviant i incerta que és el nostre present per copsar-ne els ressorts que la sustenten, més enllà de l'aparença.

2. Rebel·lions i opressions

Durant aquest nou mil·lenni, el món occidental ha vist nàixer noves formes d'opressió, econòmiques, ideològiques i culturals que han generat, alhora, noves formes de rebel·lar-s'hi per part de la ciutadania. Així, l'eclosió de la Web 2.0 ha permès Manuel Castells en obres com *Comunicació i poder* (2009) o *Xarxes d'indignació i esperança* (2013)—, una major intervenció dels ciutadans, la qual cosa ha contribuït a reviscolar moviments socials i propiciar polítiques alternatives. La xarxa Internet ha estat un dels vehicles més potents per a la mobilització i també un altaveu de denúncia.

Totes les cançons parlen de tu, de Xavi Sarrià, i *Primavera encesa*, de Vicent Borràs donen compte de dos moments històrics de crisi que expliquen el moment actual o, dit d'una altra manera, són els pols d'un mateix fenomen: la novel·la de Sarrià situa l'acció en els orígens, el germen inicial d'una forma de vida basada en el model consumista del neoliberalisme més ferotge i d'abast global, mentre que la narració de Borràs representa el moment de màxima eclosió, quan aquest model es precipita al buit en forma de crisi econòmica i moral, en què la ciutadania comença a despertar.

La primera novel·la del cantant d'Obrint Pas (que s'entrenà en el terreny de les lletres literàries l'any 2008 amb el recull de contes *Històries del Paradís*) és una retrospectiva del personatge protagonista que, en tornar a la seua antiga casa de València, recorda els anys de la seua adolescència, durant la dècada dels noranta, amb l'any 1992 com a punt d'inflexió:

els records són emocions atrinxerades. Necessite assetjar-los. Vull escriure't la cançó [...] Per això he tornat a València. I quan rasque els cordes, deixe que la memòria em porte als carrers d'aquell 1992. L'any que em canvià la vida. El dies que acabaren amb la teua mort.

Sarrià excel·leix en la recreació d'una època agitada, en què es produeixen algunes transformacions socials i urbanes que aniran arrelant i consolidant-se amb els anys i que expliquen el nostre present. Hi ha l'aparició d'un nou tipus social anomenat *yuppies*: el nou home negocis, definit amb uns atributs molt identificables com són el vestit, el mòbil, la cartera i l'estrés en estat pur; així com també sorgeixen moviments neonazis que alimenten les seues files recalant en els recreatius i les discoteques d'una decadent ruta del bacallà: “maquetos” que ara podrien tenir el seu equivalent en la generació “ni-ni.” Una joventut desorientada i sense expectatives professionals ni personals que esdevé fàcilment presa del nou discurs xenòfob.

La nova publicitat havia convertit el món en un immens centre comercial. I tu, a què aspiras? A ser el client o la caixera? Encara faltaven dos anys perquè uns quants zapatistes encaputxats col·locaren al centre mediàtic les desigualtats del nou món global [...] i, sobretot [usaria] una nova arma més econòmica i convincent: Internet [...] A Tòquio es presentava la Supernintendo [...] A Los Angeles, la pallissa d'un grup de policies a Rodeny King provoca quatre dies de disturbis

Se'n serveix de referents culturals, socials i polítics —amb què inicia els capítols de la primera part de la novel·la—¹ per contextualitzar i explicar la vida en un barri de l'extraradi de la ciutat de València, entre l'horta i la perifèria: “La ciutat i el poble. El ciment i les arrels. Ma casa s'erigia enclavada en aquesta dualitat [...] El nucli de poques cases i moltes alqueries que els anys seixanta i setanta va veure com es multiplicaven les bastides, les grues i els ciment” (Sarrià, 95).

¹ Un referents que oferim en el vídeo: <https://youtu.be/P8xLifhnsf0> . Vegeu annex final.

Un espai habitat per una amalgama d'identitats que conviuen i encaixen en un mateixa colla, com la que representa el grup d'amics del protagonista. Les transformacions del context polític i social corren paral·leles a la configuració de les identitats dels joves protagonistes que troben en la música els seus referents i s'agrupen en col·lectius per defensar-se dels conflictes que viuen en l'àmbit familiar i també al carrer.

Cada espècie ocupava el seu territori: hi havia els magrebins de la plaça del Carme; hi havia jonquis, camells i pasmes que vigilaven el negoci; [...] hi havia els heavys que lluien taxes i melenes al bar Oasis; [...] hi havia els punks de la vella escola que es movien en cantonades preses pels seus gossos; i després hi érem nosaltres, [...] uns xavals amb els quals compartia la passió per la música combativa, però també la falta de complexos cap a la nostra llengua. [...] Ens sentíem hereus d'un estatut trampa. Supervivents de les renúncies de la mal anomenada Batalla de València (Sarrià, 71-72).

Un món en què Ivan, l'adolescent protagonista de la novel·la, i els seus amics sobreviuen gràcies a la música² que esdevé la motivació principal per continuar endavant i, alhora, el mitjà perfecte per canalitzar el còctel de sensacions i sentiments — sovint antagonics però sempre intensos—, que es barregen i esclaten durant aquesta etapa vital tan important i tan complexa de l'adolescència. Així ho resumeix la citació inicial de la novel·la, a què s'hi al·ludeix en diferents moments:

A la mà esquerra, el puny de l'odi. què Caïm va colpejar son germà. A la dreta, el puny de l'amor. Els cinc dits que arriben L'odi amb al cor dels homes. La vida és sempre la mateixa història. Ujna mà que lluita contra l'altra mà. Si t'estime, t'estime. Però si t'odie... Do the Right Thing

Lletres que són capaces d'explicar què senten, què desitgen o que temen: altres veus on emmirallar-se. La banda sonora d'aquesta novel·la revela la personalitat combativa dels personatges; és el llenguatge que millor els expressa, un idioma propi, compartit i un autèntic reclam per als joves lectors. Una identitat que va construint-se a partir de les experiències vitals i d'alguns referents que arriben sobretot a partir del món, ignorat, de la generació que representen la mare del protagonista, a cops d'acords de guitarra, entre Ovidi Montllor i Daniel Viglietti. Així ho explica el mateix Xavi Sarrià en una entrevista:

Al País Valencià, vivim el reflex de tot això amb l'arribada al poder del PP. Crec que és important contar aquell temps. Són els primers que han nascut amb una certa consciència lingüística al País Valencià i tenen ganes de canviar-ho tot. Amb tota la ingenuïtat, és cert, però amb totes les ganes de construir.

I és precisament la ingenuïtat, un adjectiu amb què sovint són qualificats els joves, o aquells que s'atreveixen a somiar o a pensar una societat diferent, una paraula clau que enllaçarà les dues novel·les que comentem. No debades, aquesta ingenuïtat connecta amb la cançó de Pau Alabajos "Utòpics, idealistes, ingenus"³ que ha esdevingut un dels himnes que acompanyà la revolta estudiantil valenciana que, al fil d'altres històries, és literaturitzada per Vicent Borràs en *Primavera encesa*.

Aquesta novel·la —la darrera de l'extensa trajectòria literària de l'escriptor d'Algemesí i guanyadora del Premi Blai Bellver de Narrativa— és una obra coral en

² En teniu la banda sonora completa en una llista al spotify:

<https://open.spotify.com/user/sembrallibres/playlist/2rWRphMaEW64u2XFfGsFIx?ref=wp>

³ Dins l'àlbum *Una amable, una trista, una petita pàtria* (2011).

què l'autor mostra de la manera més real i contundent les conseqüències de la crisi econòmica, social i moral actual. Personatges de condició molt diversa —com Gregori Sanç, un aturat que oculta la notícia a la seua família, o Piluca, una mare divorciada disposada a tot per intentar mantenir el seu elevat nivell de vida— que han d'adaptar-se a les noves circumstàncies. De nou, el context social pren protagonisme i és presentat per l'autor amb la força pròpia dels titulars de premsa reals, amb què encapçala els set capítols de la novel·la que es corresponen als set dies en què transcorre aquesta intensa narració. Desnonament, retallades, protestes ciutadanes contrasten amb el discurs polític que sembla voler construir una realitat paral·lela, irreal, que res té a veure amb el dia a dia de les persones que la pateixen. Ací en teniu una mostra:

- 16/02/2012 – 10.26. GMT Fabra: No es retallaran serveis públics i no s'acomiadaran docents
- 16/02/2012 – 12.21. GMT Estudiants col·lapsen el centre de València en una protesta per les retallades.
- 16/02/2012 – 17.48. GMT Personal de l'Hospital d'Alacant es tanca davant el decret llei del Consell.
- 16/02/2012 – 18.23. GMT 90.000 signatures per a ajornar un desnonament.
- 17/02/2012 – 12.54. GMT El Tribunal Suprem confirma la dissolució del grup neonazi Hammerskin per propagar l'odi.
- 17/02/2012 – 10.01. GMT Tres morts i un ferit greu víctima d'una agressió a Algemesí.

Un context que alimenta, de nou, com passava en la dècada dels noranta, les manifestacions xenòfobes de l'extrema dreta: un moviment que durant els darrers anys ha reviscolat arreu d'Europa i també al nostre país. La història dels tres morts a Algemesí serà una dels fils narratius amb què Borràs aborda i denuncia aquesta realitat.

En aquest retrat col·lectiu, que es desplega sobretot en la primera part de la novel·la, va guanyant importància, a mesura que avança la narració, la història personal de dos joves adolescents (Àngels i Nada) que, per motivacions molts diferents, viuen un dels episodis més preocupants de la nostra història recent que ha estat batejat com “la primavera valenciana.” Unes manifestacions en què els joves prenen el carrer per exigir al poder uns drets que, en nom de la crisi, han minvat de manera alarmant i del qual obtenen una resposta policial desmesurada que recorda temps passats com els de la transició. Aquest enfrontament es produeix sota la mirada vigilant i intimidatòria d'un artefacte que representa el control absolut d'un poder distant i cada vegada més asfixiant; un altre ull, inhumà i ignorant, a la manera de gran germà, que esdevé una de les troballes d'aquesta novel·la:

L'helicòpter EC-135, anomenat *Cóndor*, ha eixit de la base amb dos tripulants i un tercer passatger anònim. Travessa els bancals i els camps de tarongers [...] Als receptors olfactius de l'helicòpter no arriba a detectar-se amb claredat un intent de perfum de primavera [...] En canvi, l'helicòpter té uns ulls que ho veuen tot i ho enregistren tot. Potser, fins i tot, pot mirar dins les consciències del personal que, com formigues, tracen invisibles línies d'itineraris [...] La plaça Redona queda a la dreta i l'ocell de ferro s'enfila pel carrer de la Pau, ignora la dada d'història literària del carrer de Cabillers, però sobretot tremola quan sobrevola la Universitat amb Lluís Vives dalt d'un pedestal de pedra i admiració; ocell i personatge es repel·leixen com els pols d'un imant [...] L'helicòpter, quan vindrà la nit, farà retirada, però dormirà només amb un ull (163-164).

Així, aquest poder repressor sobrevola un punt calent d'aquella València de 2012:

l'institut Joan Lluís Vives de València, però també algunes facultats, i tot el que aquesta revolta estudiantil representa.

Aquest moviment de revolta compta també amb una altra expressió artística —no literària— que s'erigeix en testimoni crític i combatiu i contribueix, al seu torn, a copsar la intensitat d'aquestes manifestacions i d'altres reivindicacions actuals. Parlem de l'obra del pintor Antoni Miró (Alcoi, 1944)⁴ —un dels nostres artistes més internacionals i reconeguts—, que ha sabut mirar el nostre present i plasmar-hi les formes i colors de bona part dels conflictes recents i no tan recents. La sèrie *Mani-festa* aplega una sèrie de pintures, creades entre els anys 2012 i 2015, en què denuncia la situació política i social actual i il·lustra la reacció dels ciutadans davant les noves problemàtiques. Aquestes mostres pictòriques esdevenen un teló de fons extraordinari per a contextualitzar les dues novel·les i que ofereixen una mirada crítica sobre la nostra realitat.⁵

Finalment, agraïm la predisposició de l'escriptor Vicent Borràs per a oferir als lectors una reflexió sobre aquesta novel·la. Les seues paraules abunden en els aspectes que hem presentat en aquest article i esdevenen un punt de partida molt interessant per a reflexionar sobre la motivació creadora, la gènesi de la creació i el procés d'escriptura de la novel·la. Una gran oportunitat per dialogar-hi, per pensar el nostre present a través de la literatura.

3. Reflexions al voltant de *Primavera valenciana*, de Vicent Borràs

3.1. L'avançament de la primavera a València

No sempre he escrit la novel·la que volia escriure; de fet, crec que sempre acabem teclejant el text que no hem pogut evitar escriure. No triem els textos, ells ens trien a nosaltres. Aquesta afirmació, que és certa per a cada ratlla que he traçat sobre el paper (o sobre el teclat, tan se val), és encara més veritat si cap per a Primavera encesa.

L'eix central que envolta i lliga totes les històries que configuren aquest mosaic, que s'amaga darrere de Primavera encesa, és allò que s'ha convingut a denominar la Primavera Valenciana, és a dir els fets que tingueren lloc a meitat febrer de 2012, al voltant de les revoltes dels estudiants a les immediacions de l'IES Lluís Vives de València. Uns esdeveniments que, recordem, van posar del revés la ciutat durant gairebé dues setmanes.

El germen de la novel·la i l'inici de la gestació, però, són anteriors a les protestes d'estudiants i a les desmesurades càrregues policials contra uns joves —en alguns casos gairebé uns xiquets— armats amb típexs, llibres i motxilles. Fou a la tardor de 2008 quan es va començar a parlar de la crisi que tantes vides i tantes maneres de viure ha trabsalsat i continua trabsalsant. Primer fou una paraula que apareixia a les notícies i els polítics usaven segons les seues ocultes (o no tan ocultes) intencions. A poc a poc, va anar prenent cos i va anar adquirint rostre i dimensions humanes. Un veí, el negociet de la cantonada, un ERO massiu, un edifici que es queda a mig fer, un alumne que no pot comprar el llibre de lectura o de text, un altre que no porta esmorzar, unes retallades en sanitat i educació, un cosí, una amiga, un cunyat, un desnonament, un immigrant que decideix tornar-se'n al seu país, una notícia per corrupció, un altre edifici pessigat, i un altre desnonament, uns joves que fan maleta i emprenen direcció nord cap a un destí molt incert, un altre cas de corrupció, unes beques de menjador o de transport

⁴ Situat en el realisme social, la trajectòria d'aquest artista s'ha caracteritzat per la denúncia i la crítica més punyent dels conflictes humans i la manca de llibertats.

⁵ En l'annex s'inclou el vídeo que hem preparat per a presentar aquesta novel·la en el qual s'apareixen algunes d'aquestes pintures: <https://youtu.be/c5VzfxjOV10>

disminuïdes, un atac xenòfob, una baixada de sou als funcionaris, un altre desnonament, una entitat bancària que cal salvar, una empresa que tanca, un bar que obri al costat d'un mostrador de cara al carrer amb la llegenda "compre or," un suïcidi...

3.2. El rostre de la crisi

Abans del febrer de 2012, jo havia anat recopilant informacions, anotant idees, configurant biografies, redactant pàgines sobre personatges als quals la crisi els havia passat pel damunt, com a qui li passa una màquina piconadora. Així van nàixer Piluca i Nada, Gregori Sanç (un petit homenatge a Kafka), Fran i Jenny, els habitants de la Xopera amb gossos i els equatorians del baret... Quasi cap d'ells encara no tenia aquest nom, i alguns acabaren desdoblant-se en dos o altres, en canvi, aglutinant-se en un. Eren tots, però, criatures literàries fruit de la crisi o l'estafa.

Durant el curs 2011-2012, les retallades en educació, que s'havien iniciat abans, es van endurir i alguns instituts, que no pogueren encendre la calefacció quan vingué el fred, iniciaren protestes, algunes tan innòcues com anar amb mantes a classe i enviar foto a la premsa. (A Conselleria començaren a posar-se nerviosos, perquè aquelles fotos a la premsa contradieien la felicitat de la València feliç, de la Fórmula 1, del Canal 9 i la visita del Papa i altres balafiaments). Aquells mesos havien estat mesos de manifestacions i protestes continuades per tot el que la gent estava patint al mateix temps que s'estaven destapant alguns dels casos de corrupció política. Recordem que el maig de 2011 s'havia produït el 15M, la revolta dels indignats. Encara no havia passat un any quan vingué el febrer de 2012 i els joves del Lluís Vives decidiren tallar deu minuts el carrer Marqués de Sotelo. La resta és coneguda: el major episodi de violència que el país ha vist contra uns joves, joveníssims, estudiants perpetrat per munions d'antiavalots. El sentiment que tot això va provocar en la societat fou d'una enorme perplexitat. Durant dies, van carregar contra tot cristo vivent que passava per la cruïlla de l'Estació del Nord i el Lluís Vives: gent gran, xiquets, vianants... Els whatsapps, els vídeos enregistrats amb mòbils, les notícies van fer que la revolta i la càrrega la visquérem en directe arreu del país i en directe. De totes aquelles imatges d'extremada violència hi hagué una, no especialment dura comparada amb altres, que em va colpir de manera particular: en una de les cantonades d'enfront del Vives, un xiquet (d'uns 14 anys com a molt) amb motxilla i una miqueta grosset parla amb dues xiquetes. Un antiavalot, que li triplica l'edat i li dobla l'alçada, amb la mà oberta li pega hòstia i li trenca les ulleres que ixen volant. Quan vaig veure aquelles imatges en les notícies, vaig sentir vergonya de ser adult. Vaig entendre que la Primavera Valenciana era la clau de volta de la història que jo portava mesos teixint amb pedaços d'aquelles biografies de víctimes de la crisi. Em calia reestructurar-ho tot, incorporar nous personatges (Àngel, Segarra, Núñez Parreño, Nélide...), traçar línies argumentatives, fletxes de relacions, establir cronologies narratives, dibuixar escenaris, és a dir novel·lar. M'hi vaig posar.

Amb *Primavera encesa*, volia –he volgut– tornar aquella hòstia injusta i desmesurada que va rebre aquell xiquet de les ulleres; que van rebre tots els joves que es manifestaren per una cosa tan bàsica com l'educació pública de qualitat i que per això foren apallissats, detinguts, criminalitzats i considerats l'enemic per les forces d'ordre públic; aquell colp que en definitiva vam rebre tots (o totes les persones decents). La meua hòstia no podia ser menys contundent que aquella, i per això he optat per la brevetat narrativa i la manipulació temporal per reduir a uns pocs dies el que en realitat es va allargar massa. D'altra banda, la simultaneïtat de les seqüències curtes intenten reflectir la velocitat i el vertigen amb què ens arribaven les múltiples informacions d'aquells dies.

Per acabar, només vull afegir que al darrere de *Primavera encesa* hi ha un cant a l'esperança representada per aquests joves “utòpics, idealistes, ingenus” com diu la cançó de Pau Alabajos, una de les cançons de la banda sonora de la novel·la.

Vicent Borràs

4. Algunes conclusions

Comptat i debatut, aquesta lectura en paral·lel ha evidenciat alguns punts de trobada entre les dues novel·les: confluències o coincidències que en permeten aproximar-nos a la nostra realitat amb major consciència, per entendre-la millor. És indubtable que comparteixen aquest esperit de crònica d'una crisi moral, social, política i econòmica que afecta i condiciona la vida d'uns protagonistes ben definits i caracteritzats que són els vertaders motors de les narracions. El conflicte col·lectiu s'incardina perfectament en unes històries personals que atrapen el lector, i potser encara més un lector jove, ja que en els fons parlen de la configuració de la nostra identitat, a partir de la música, a partir de les amistats, dels primers amors i de la passió per la vida que malda per encaixar en una societat hostil amb els somnis i les aspiracions d'aquests joves, i que reacciona davant un poder obtús i reaccionari.

Un retrat de la nostra realitat més immediata que en els dos casos compta amb una banda sonora pròpia. La música que configura el món del personatges —d'Ivan, especialment— que esdevé el símbol d'una actitud, d'una identitat i d'una rebel·lia com la que també apareix vinculada al bar “Babel” que regenta el pare de Nada, la protagonista de *Primavera valenciana*, i on es canten himnes d'altres èpoques (i que, per tant, marquen les biografies dels pares dels protagonistes) que connecten moments històrics no tan llunyans.

Obres citades

- Alabajos, P. "Utòpics, idealistes, ingenus." *Una amable, una trista, una petita pàtria*. Bureo Músiques, 2011.
- Borràs, V. *Primavera encesa*. Alzira: Bromera, 2013.
- Broch, À. "Literatura i societat. La novel·la catalana contemporània (1990-2006)." En AA.DD. *Literatura i ensenyament*. Lleida: Aula Màrius Torres, 2007. 129-143.
- Castells, M. *Comunicación y poder*. Madrid: Alianza Editorial, 2009.
- . *Xarxes d'indignació i esperança*. Barcelona: UOC, 2013.
- Fenollosa, C. "Cada vegada menys gent ens diu ingenus." *Quadern. Diari El País* (26/03/2014). Disponible a Internet: http://ccaa.elpais.com/ccaa/2014/03/26/quadern/1395836730_394815.html
- Sarrià, X. *Totes les cançons parlen de tu*. València: Sembra, 2014.
- Esteve, A. (2015a). Totes les cançons parlen de tu, *de Xavi Sarrià* [Vídeo]. Disponible a Internet: <https://youtu.be/P8xLifhnfs0>
- . (2015b). Primavera encesa, *de Vicent Borràs* [Vídeo]. Disponible a <https://youtu.be/c5VzfxjOV10>